

zákonnost činů nemravných a protizákonných a je-li si při tom vědom, že tím může vykonávati neblahý vliv na mravní a právní názory jiných osob. Všem těmto způsobům spáchání přečinů dle Šu 305 tr. zák. jest tedy společným, že předpokládají vědomé, buď přímé nebo nepřímé působení na názory a vůli osob třetích, od pachatele oddělených. V obsahu resoluce, obžalovanými podepsané a okresní politické správě v N. odevzdané, nelze však spatřovati takového působení na jiné osoby, a to ani ve formě vybízení, podněcování nebo svádění, ani ve formě vychvalování neb omlouvání. Obžalovaní projevují v oné resoluci vůči okresní politické správě pouze své odhodlání, že sáhnou, nebude-li jich přání do určité lhůty vyhověno, třeba i k nezákonným prostředkům, prohlašují, že po případě se dopustí i trestného činu, aniž by však při tom, i kdyby snad byli měli na mysli nejkrajnější případ, totiž případné spáchání zločinu veřejného násilí dle Šu 83 tr. zák., sledovali účel shora jako podstatnou známku skutkové povahy přečinu dle Šu 305 tr. zák. vytčený.

Čís. 1237.

Útraty trestního řízení dle Šu 381, odstavec čtvrtý, tr. ř. jsou splatnými, jakmile rozsudek nabyl právní moci a nelze pro ně stanovit zvláštní lhůtu splatnosti.

Třebas článkem I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920 byl zrušen celý § 395 tr. ř., jest trestní soudce i nadále povolán, stanovit povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby a určití jich výši.

(Rozh. ze dne 21. června 1923, Kr I 120/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921, a do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922 — takto právem: 1. Rozsudkem krajského jakožto porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921, pokud jím bylo vysloveno, že obžalovaný Bedřich W. jest povinen nahraditi soukromému obžalobci Vilému T-ovi náklady právního zastoupení »do 14 dnů pod exekucí,« porušen byl zákon v ustanovení Šu 389 tr. ř. 2. Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922, jímž nevyhověl stížnosti soukromého obžalobce Viléma T-a do usnesení krajského soudu v Mostě ze dne 28. června 1921, stanovícího útraty na 2292 Kč 35 h, porušen byl zákon v ustanovení §§ 390, 393 tr. ř.

Důvody:

Rozsudkem krajského jakožto porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921 uznán byl Bedřich W. na soukromou obžalobu Viléma T-a vinným přečinem proti bezpečnosti cti dle §§ 491, 493 tr. zák. a byl za to odsouzen k peněžité pokutě a podle Šu 389 tr. ř. k náhradě

nákladů řízení trestního; zároveň bylo vysloveno, že jest povinen »soudkromému obžalobci podle Šu 393 tr. ř. nahraditi do 14 dní pod exekuci náklady právního zastoupení k rukou Dra Oskara B-a, advokáta v M., jak ustanoveny budou. Tyto náklady právního zastoupení byly usnesením krajského soudu v Mostu ze dne 28. června 1921 upraveny na 2292 Kč 35 h. Zmateční stížnost Bedřicha W-a zavrhl nejvyšší soud rozsudkem ze dne 24. června 1922 a uznal, že stěžovatel nahraditi má dle Šu 390 odstavec druhý tr. ř. soudkromému obžalobci Vilému T-ovi útraty řízení zrušovacího, jichž stanovení se ponechává soudu první stolice. Zároveň vyhověl nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném odvolání soudkromého obžalobce proti témuž rozsudku co do výměry trestu v ten rozum, že obžalovaný Bedřich W. odsouzen byl podle druhé sazby Šu 493 tr. zák. za použití ustanovení Šu 260 lit. b) tr. zák. do vězení na 10 (deset) dnů, zostřené a doplněné dvěma posty, kterýžto trest dle Šu 261 tr. zák. přeměněn byl v peněžitou pokutu 1000 Kč; dále uznán obžalovaný povinným, aby nahradil soudkromému obžalobci podle druhého odstavce Šu 390 tr. ř. útraty vzešlé mu odvoláním, jichž stanovení ponecháno soudu první stolice. Konečně bylo vysloveno, že o stížnosti soudkromého obžalobce co do výše útrat zastupováním vzešlých v první stoličce rozhodne vrchní zemský soud. Na základě příkazu nejvyšším soudem krajskému soudu v Mostě daného a právě citovaného předložil též stížnost soudkromého obžalobce co do výše útrat zastupováním v první stoličce vzešlých vrchnímu soudu zemskému v Praze k rozhodnutí, jenž rozhodl o ní usnesením ze dne 3. listopadu 1922, místa jí nedáv s tím odůvodněním, že zákonem ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 byl zrušen § 395 tr. ř. v celém rozsahu a že trestní soudce není proto na dále povolán, by určoval výši útrat zastupování neb obhajoby. Ve vyličeném rozhodování shledáno dvojí porušení zákona. Především v rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě, kterým uloženo bylo obžalovanému, by do 14 dnů pod exekuci soudkromému obžalobci nahradil náklady právního zastoupení, jak ustanoveny budou. Takovou a vůbec nějakou lhůtu stanoviti nelze, poněvadž jde o útraty řízení dle Šu 381 odstavec čtvrtý tr. ř., jichž splatnost nastává dle Šu 389 tr. ř. ihned nabytím právní moci odsuzujícího rozsudku a netřeba pro útraty ty teprve tvořiti titul exekucní. Za druhé porušen byl zákon rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922, kterým zamítnuta byla stížnost soudkromého obžalobce co do výše útrat, poněvadž prý trestní soud po zrušení Šu 395 tr. ř. není na dále povolán, aby určoval výši útrat zastupování nebo obhajoby. Jest ovšem pravda, že článkem I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z r. 1920 byl zrušen celý § 395 tr. ř., tedy i odstavec čtvrtý tohoto paragrafu, který jednal o útratách, jichž náhrada uložena dle Šu 393 odstavec třetí tr. ř. obviněnému, soudkromému obžalobci, soudkromému účastníku anebo tomu, kdož učinil vědomě krivé udání. Přes to však jest trestní soudce i na dále povolán, stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby a určiti jich výši. V tomto smyslu vyslovil se také plenární senát nejvyššího soudu ve svém rozhodnutí ze dne 29. května 1923, čís. pres. 221/23, uveřejněné pod čís. 1223 této sbírky, na jehož důvody se poukazuje.